

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **S. H.**, st. přísl. Ukrajina, zast. Mgr. Eduardem Benešem, advokátem, se sídlem Praha 9, Na Rozcestí 6/1434, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, P.O.BOX 78, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2010, č.j. CPR-517-3/ČJ-2010-9CPR-V234

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Eduardu Benešovi s e u r č u j e odměna za zastupování v částce 11.132,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností, oddělení pátrání ze dne 13.12.2009, č.j. CPPH-20852/ČJ-2009-004003 o správním vyhoštění z území České republiky.

V odůvodnění žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že šetřením bylo zjištěno, že dne 1.10.2009 v 15.00 hod. byl kontrolován hlídkou MOP Kobylisy ve spolupráci s hlídkou Městské policie pan M. K., nar. X a to na žádost revizorů DP hl.m. Prahy. Lustrací v evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že pan M. K. prochází pátráním, neboť byl na jmenovaného vydán příkaz k zatčení. Následným šetřením a na základě přiznání žalobce bylo zjištěno, že totožnost, kterou uvedl při kontrole dne 1.10.2009

hlídce MOP Kobylisy, není jeho pravou totožností a ve skutečnosti se jmenuje S. H., nar. X, st. př. Ukrajiny. Dalším šetřením bylo doloženo, že dne 23.10.2003 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na 3 roky. Dne 9.11.2003 bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo Nejvyšším správním soudem dne 25.1.2007 zastaveno a rozhodnutí o tom nabylo právní moci dne 28.2.2007.

Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 13.12.2009 žalobce uvedl, že porozuměl poučení, také důvodu, proč je s ním protokol sepisován, jazyku, ve kterém je vedené řízení rozumí slovem i písmem a tlumočnicka nežádá. Po seznámení s podklady pro rozhodnutí žalobce uvedl, že přijel do České republiky v červnu 2002 mikrobusem, protože na území České republiky chtěl pracovat. Po ukončení řízení o mezinárodní ochraně nevycestoval proto, že nevěděl, že vycestovat má. Je si plně vědom toho, že se dopustil protiprávního jednání v souvislosti s jeho neoprávněným pobytem na území České republiky. Potřebné finanční prostředky k vycestování má, v České republice nemá příbuzné ani známé. Má strach, že na Ukrajině mu hrozí nebezpečí, nedá se tam normálně žít. To je vše, co k věci může sdělit. Změn ani oprav protokolu, kterému plně rozuměl, nežádá, což stvrdil vlastnoručním podpisem dne 13.12.2009.

Správní orgán I. stupně pak dne 13.12.2009 pod č.j. CPPH-20852/ČJ-2009-004003 vydal rozhodnutí, kterým žalobci uložil podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění z území České republiky a dobu, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území stanovil na 3 roky.

Dále se pak odvolací orgán zabýval námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Odvolací orgán uvedl, že při kontrole se žalobce prokazoval cizí totožností, na území České republiky pobýval vědomě neoprávněně bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu na území České republiky, i když věděl, že od 29.7.2007 nemá platné povolení k pobytu, ani platné vízum na území České republiky. Odvolací orgán konstatoval, že žalobce neopustil území České republiky po pravomocném rozhodnutí o zamítnutí mezinárodní ochrany a na území České republiky od 29.2.2007 do 1.10.2009 pobýval neoprávněně. Naplnil tak ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. neboť pobýval na území České republiky bez víza a platného cestovního dokladu, nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

Podle odvolacího orgánu pak správní orgán při svém rozhodování hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, kdy jako okolnost posoudil poměr délky legálního pobytu na území České republiky vzhledem k délce pobytu nelegálního a skutečnosti, že cizinec po ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany neučinil žádné kroky vedoucí k legalizaci jeho pobytu na území či vycestování z území České republiky a faktu, že při prokazování totožnosti uvedl osobní údaje jiné osoby. Proto dospěl odvolací orgán k závěru, že doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území České republiky, byla stanovena nalézacím správním orgánem zcela v souladu s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb.

Odvolací orgán rovněž uvedl, že žalobce byl seznámen s obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra a to dne 13.12.2009, neměl nic k doplnění, což stvrdil svým podpisem. Dne 13.12.2009 žalobce po poučení správního orgánu dle ust. § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36, § 38, § 52 a § 79 zákona č. 500/2004 Sb. uvedl, že poučení rozuměl, také důvodu proč je s ním protokol sepisován, jazyku, ve kterém je vedené řízení rozumí slovem i písmem a tlumočnicka nežádá. Odvolací orgán také uvedl, že žalobce pobývá na území České republiky 8 let, musel si být vědom toho, že bude muset v jakémkoliv úředním styku komunikovat v českém jazyce a za dobu pobytu na území České republiky si mohl v tomto jazyce zdokonalit.

Odvolací orgán konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ust. § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., tedy náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady, přičemž i zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící

ve prospěch i neprospěch žalobce. Dále pak nebylo odvolacím orgánem shledáno, že by správní orgán I. stupně porušil některou ze zásad správního řízení. Správní vyhoštění z území České republiky a doba 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, se jeví odvolacímu orgánu jako přiměřené opatření. Podle odvolacího orgánu v daném případě byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce pobýval na území České republiky bez víza a platného cestovního dokladu. V průběhu řízení pak nebyly nalézacím správním orgánem ani odvolacím orgánem zjištěny takové soukromé a rodinné vazby k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce v žalobě měl zato, že správní vyhoštění v délce stanovené rozhodnutím je nepřiměřeně tvrdým správním opatřením. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani z napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu dle jeho názoru nevyplyvá, na základě jakých úvah a skutečností došel správní orgán k rozhodnutí o nezbytnosti uložení správního vyhoštění v délce 3 let.

Podle žalobce pak také rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování podle díkce § 179 zákona č. 326/1999 Sb. nesplňuje zákonné náležitosti správního rozhodnutí. Není uvedeno na základě jakých ustanovení a faktických skutečností došel správní orgán k závěru o neexistenci překážek vycestování, přičemž jde o rozhodnutí, které může zásadním způsobem ovlivnit žalobcova lidská práva, a proto měla být řádnému, jasnému a úplnému odůvodnění věnována zvýšená pozornost. Žalobce je tedy názoru, že správní orgán v rozhodované věci nedodržel zásadu dobré správy a nepostupoval přiměřeně s ohledem na daný případ.

V neposlední řadě žalobce upozornil na to, že se správní orgán naprosto nevypořádal s jeho vznesenou námitkou, která se týkala nepoučení o možnosti o právu na tlumočníka.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto důležité dokumenty, podklady a to žádost žalobce o vyslechnutí před vydáním nového rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10.12.2009; oznámení zahájení správního řízení ze dne 13.12.2009; protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 13.12.2009; závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 13.12.2009; rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností ze dne 13.12.2009, č.j. CPPH-20852/ČJ-2009-004003; doplnění odvolání ze dne 29.12.2009 a ze dne 24.2.2010; žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22.2.2010 č.j. CPR-517-3/ČJ-2010-9CPR-V234.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil věc takto:

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod. 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po

kteřou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobce v žalobě především namítal, že se správní orgán nedostatečně zabýval otázkou délky správního vyhoštění, když žalobce připustil, že jeho nelegální pobyt představuje porušení zákona č. 326/1999 Sb., nicméně jedná se podle žalobce o pouhý přestupek, který se nevyznačuje společenskou nebezpečností, a tedy namítl, že z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ani z rozhodnutí odvolacího orgánu nevyplývá, na základě jakých úvah a skutečností došel správní orgán k rozhodnutí o nezbytnosti uložení správního vyhoštění v délce 3 let. Tuto námitku soud neshledal důvodnou, neboť jak v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i v odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu jsou uvedeny úvahy, jimiž správní orgány dospěly k závěru o tom, že nejenže je na místě žalobcovo správní vyhoštění, ale rovněž na jakou dobu má být správní vyhoštění uloženo. Správní orgány tuto úvahu uvedly, bylo by možno polemizovat s tím, zda je dostatečně obsáhlá, vyargumentovaná, nicméně nelze vytýkat správnímu orgánu, že by z jejich rozhodnutí nevyplývalo, jakými úvahami k tomuto závěru dospěly.

Žalobce také namítal, že rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování nesplňuje zákonné náležitosti správního rozhodnutí, když není uvedeno, na základě jakých ustanovení a faktických skutečností došel správní orgán k závěru o neexistenci překážek vycestování. Přičemž tedy správní orgán nedodržoval zásadu dobré správy a nepostupoval přiměřeně s ohledem na daný případ. Pokud jde o tuto námitku, soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje úvahu o tom, na základě jakých skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že neexistují překážky vycestování u žalobce. Správní orgán I. stupně v této věci odkázal na stanovisko Ministerstva vnitra, které je ve spise založeno a z něhož vyplývá, že žádné překážky dány nejsou. Ostatně ani v této žalobní námitce žalobce neuvedl, že by nějaká konkrétní překážka existovala nebo existovat mohla a že by tedy vycestování něco konkrétního bránilo. Soud má tedy za to, že ani tato námitka žalobce není důvodná.

Žalobce také namítal, že se správní orgán nevypořádal s jeho námitkou, která se týkala nepoučení o možnosti o právu na tlumočníka. Podle žalobce argumentace správního orgánu, že jeho znalost českého jazyka za dobu 8 let musí být dostatečná, je čistě hypotetická. Byl toho názoru, že správní orgán není oprávněn zkoumat a posuzovat jeho znalost českého jazyka, tím spíše, pokud jde o porozumění složitým administrativně právním úkonům. Tuto námitku soud rovněž neshledal v zásadě důvodnou. Odvolací správní orgán se dle názoru soudu vypořádal s námitkou žalobce uvedenou v jeho odvolání ohledně toho, že mu v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně nebyl poskytnut tlumočník a že nebyl řádně poučen o svém právu na tlumočníka. Mimo jiné odvolací orgán tuto námitku odmítl s tím, že žalobce se nachází na území České republiky již od roku 2002, přesně řečeno od 13.6.2002, přičemž vyjádřil názor, že je nepochopitelné, proč žalobce ve svém odvolání uvedl, že nerozumí českému jazyku, když pobývá na území České republiky již skoro 8 let a tudíž si musel být vědom skutečnosti, že pokud se rozhodl přicestovat do země, kde je úředním jazykem český jazyk, bude muset v úředním styku komunikovat tímto jazykem. Současně odvolací orgán vyslovil i názor, že za dobu, kdy žalobce pobýval na území České republiky, měl a mohl se zcela jistě zdokonalit v používání českého jazyka. Soud má za to, že tato argumentace je zcela nepoužitelná, neobhajitelná, protože je pouze spekulací o tom, zda konkrétní osoba měla nebo neměla možnost nebo schopnost v používání českého jazyka se vyučit či zdokonalit. Jsou to zcela hypotetické úvahy, které nejsou opřeny o žádná zjištěná fakta. Nicméně odvolací orgán předmětnou námitku odmítl také s poukázáním na to, že

žalobce dne 13.12.2009 po poučení správního orgánu I. stupně výslovně do protokolu uvedl, že poučení porozuměl, rovněž důvodu, proč je s ním protokol sepisován, že rozumí jazyku, ve kterém je řízení vedeno, že tomuto jazyku rozumí slovem i písmem a tlumočnicka nežádá. To je podle názoru soudu ta podstatná část vypořádání se s předmětnou odvolací námitkou, kterou na rozdíl od úvah o žalobcově schopnosti či možnosti naučit se česky považuje soud za relevantní. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce dne 10.12.2009 vyjádřil přání, aby mu byl poskytnut tlumočník, nicméně, když s ním byl veden pohovor dne 13.12.2009, žalobce na svém požadavku o poskytnutí tlumočnicka netrval, naopak výslovně uvedl, že českému jazyku rozumí slovem i písmem, že rozumí předmětnému řízení, které je s ním vedeno, jeho účelu a výslovně také uvedl, že tlumočnicka nežádá, což tedy podle názoru soudu nelze vykládat jinak, než že na tom svém požadavku, aby mu byl poskytnut tlumočník, již netrval. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že ze strany správních orgánů bylo v tomto smyslu se žalobcem zacházeno v souladu se zákonem a že žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval a reflektoval v souladu se skutečností. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Městský soud v Praze má tedy za to, že žádná z námitek žalobce není důvodná, předmětné napadené rozhodnutí tedy netrpí vytýkanými vadami, a proto žalobu s ohledem na výše uvedené skutečnosti jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Odměnu právnímu zástupci žalobce, soud určil ve výši 11.132,- Kč a to za 1 úkon právní služby /příprava a převzetí zastoupení – ust. § 9 odst. 3 písm. f) a ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č.177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012 / ve výši 2.100,- Kč a za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč /písemné podání, účast na jednání – ust. § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013 včetně 4 režijních paušálů po 300,- Kč /§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., zvýšenou o daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová